

TISZAVASVÁRI VÁROS POLGÁRMESTERÉTŐL

4440 Tiszavasvári, Városháza tér 4.

Tel.: 42/520-500

Fax: 42/275-000

e-mail: polgarmester@tizavasvari.hu

MINISZTERELNÖKSÉG

Orbán Viktor

Miniszterelnök részére

Budapest

1357 Budapest, Pf. 6.

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Tiszavasvári Város képviseletében szeretném Önt tájékoztatni arról a sajnálatos eseményről, hogy a városunkban 87 éve működő Alkaloida Vegyészeti Gyár jelenlegi cégvezetője, Harin Mehta és dr. Simon József vezető jogtanácsos levélben értesített bennünket a teljes gyógyszer alapanyaggyártás, - beleértve a morfint és származékait - 2014. január 1-ével kezdődő megszüntetéséről.

A levélben azt a magyarázatot kaptuk, hogy a döntés indoka nem más, mint a világpiacon kialakult versenyhelyzet, amely miatt a társaság által előállított termékek jövedelmezősége folyamatos veszteséget okozott a ZRT. számára. A tulajdonos, valamint az igazgatóság és a cég vezetése számos intézkedést tett a veszteségek felszámolására, a piacon kialakult értékesítési ár azonban nem fedezte a termékek előállítási költségét, csak jelentős veszteséggel került értékesítésre, így nem látnak más kiutat, minthogy leállítják a gyártást.

A tájékoztatást követően azonnal felvettem a kapcsolatot a gyár vezetőségével és kértem, részletesen tájékoztassanak arról, hogy az alapanyaggyártás megszüntetése várhatóan mikor következik be ténylegesen, a jelenleg készleten lévő gyógyszeralapanyagok teljes felhasználása mikorra valósul meg, és az alapanyaggyártás megszüntetésének milyen kihatásai lesznek az Alkaloida ZRT. jövőjére nézve.

Harin Mehta cégvezető úr rendkívüli szociális érzékenységről tett tanúbizonyságot, biztosított arról, hogy körültekintően és a lehető leghumánusabban járnak el, ugyanakkor konkrétumokkal nem tudott szolgálni a felvetett kérdésekre. Válaszában annyit közölt csupán, hogy végleges döntés nem született még az ügyben, a menedzsment várhatóan 1-1.5 hónap alatt dolgozza ki stratégiáját.

A tiszavasvári munka-erőpiaci helyzetkép már-már félelmet ébreszt mindenkiben, hiszen a közelmúltban építette le több száz dolgozóját a közeli tiszaujvárosi JABIL, ahol nagyon sok helybeli dolgozott. Arról is hallottunk, hogy a debreceni TEVA-ban nagy gondok vannak, és elbocsátások várhatóak, ami szintén jelentős számban érintené a városban élő családokat. Még egy ilyen nagy létszámot érintő munkaerőmozgást nem bír el a város, valóban foglalkoztatási katasztrófa alakulhat ki, ezért nem tétlenkedhetünk, megoldást kell találnunk záros határidőn belül, hiszen emberi sorsok, egész családok léte függ attól, hogyan kezeljük a kialakult

helyzetet. Sokan látunk reményt arra, hogy állami segítségnyújtással, esetleg új befektető idecsábításával elkerülhető lesz a katasztrófa. Nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy nagyon kell küzdenünk, mert a város léte egybeforrott a gyárral az elmúlt évszázadban.

Ehhez a küzdelemhez kérjük az Ön segítségét, személyes közbenjárását, konstruktív hozzáállását. Sajnos az Alkaloida privatizációja a '90-es években elkezdődött, és a 2000-es évek elején a kisebbségi részvény tulajdonát is eladta a Magyar Állam, így 100%-ig külföldi tulajdonba került a cég, jelen helyzetben elkerülhetetlennek tűnik az állami beavatkozás.

A tiszavasvári emberek számára az Alkaloida egyfajta nemzeti kincs, elképzelhetetlennek tartjuk, hogy a Kabay János által 1927-ben alapított örökségünket hibás üzleti és politikai csatározások miatt elveszítsük. A gyárat emberfeletti munkával, korszerű tudással és hittel, gyakorlatilag a semmiből hozták létre Kelet-Magyarország szegény vidékén, ahol az ipari tevékenységnek egyáltalán nem voltak hagyományai. Évtizedeken át a gyár gyártmányszerkezete jelentősen bővült, majd a rendszerváltozás kezdetétől pénzügyi helyzete folyamatosan romlott. Ez arra vezethető vissza, hogy először megszüntették a növényvédőszer-gyártó üzletágat, amivel egy több évtizedes ipari kultúrát számoltak fel. A glifozát üzletágat pedig eladták az amerikai konkurenciának, az Alkaloida legjelentősebb vetélytársának, a Monsanto cégnek 1994-ben, valószínűleg az 1996-ra betervezett Alkaloida-privatizáció vételi árának lenyomása érdekében.

A szakszerűtlen, pazarló vállalati vezérkar, az állami privatizációs szervezet felelős vezetőinek segédletével, a kényszerű privatizáció zsákutcájába juttatta az Alkaloida Vegyészeti Gyárat. Ennek a szövevényes és szégyenletes privatizációnak a körülményei még ma is alig ismertek: 1993-ban 33 millió amerikai dollár vételárral nyert a Milan Panic alapította, Amerikában bejegyzett ICN cég az Alkaloida privatizációs pályázatán. Az amerikai-szerb cég azonban már az első 4 millió dolláros részletet sem tudta kifizetni. Fedezet nélküli csekkjét a Magyar Nemzeti Bank nem fogadta el, a privatizáció ekkor kudarcba fulladt. Ezt a visszás tényt azonban 1996-ban a privatizációs tender elbírálásánál már nem vették figyelembe. Az 1996-os privatizációs szerződésben végül is egy olyan magyar cég, amely az előző években 70-90 millió dolláros árbevételeket ért el és 60-80 országba exportált rendszeresen, áron alul, sajnos mindössze 11 millió dollárért kelt el.

Az Alkaloida elvesztéséért és a volt dolgozók teljes ellehetetlenítéséért nem a szláv kötődésű amerikai befektető, Milan Panic okolható elsődlegesen, hanem sokkal inkább az Alkaloida és az Állami Vagyonügynökség privatizációt nyélbe ütő, illetve megtűrő vezetői. A privatizációt követően a gyár 1998-ban 1,2 milliárd, 1999-ben 5,2 milliárd, 2000-ben pedig 2,6 milliárd forintot veszteséget produkált. A cég 2001-ben 20 millió forintos alaptőkéjű Kft.-vé alakult, ezzel egy időben a dolgozókkal korábban 10 százalékos árfolyamértéken megvetetett 1000 forintos dolgozói részvényeket 3 forintra értékelték le.

Az Alkaloida privatizációjával Tiszavasvári és a környékbeli falvak sorsa megpecsételődött. Az ICN a privatizációs szerződésben három évig vállalt létszámmegtartási kötelezettségét betartotta ugyan, de a termék- és piacfejlesztésre vonatkozókat nem, így a mintegy 1300 ember legnagyobb részét 1999 és 2001 között elbocsátották, melynek következtében kilátástalan helyzetbe kerültek családjaikkal együtt.

A legmagasabban képzett műszaki értelmiségiek szerencsésebb tagjai ma nyugat-európai gyógyszergyárakban dolgoznak, mások elköltöztek Tiszavasváriból. Sokan Budapestre járnak dolgozni, vállalva a napi négy órás ingázás embert próbáló terhét.

Nem csak feladatunk, de erkölcsi kötelességünk is, hogy a privatizációval tönkretett, egykor Szabolcs-Szatmár-Bereg megye legjelentősebb vállalataként aposztrofált Alkaloidát megmentjük mind a jelen, mind az utókor számára.

Polgármesterként és magánemberként egyaránt szívemen viselem mind az Alkaloida, mind Tiszavasvári sorsát, és minden tőlem telhetőt megteszek az itt élő emberek jelenéért, jövőjéért, amelyben természetesen a Tiszavasvári Önkormányzat is messzemenőig támogat, hiszen az itt élők sorsa egybeforrott úgy a várossal, mint a gyárral.

Az események alakulásáról természetesen folyamatosan tájékoztatjuk Miniszterelnök Urat és bízunk abban, hogy számíthatunk segítőkészségére.

Tisztelettel kérem Önt, Miniszterelnök Úr, hogy miniszterelnöki esküjéhez híven, a Magyar Köztársaság fejlődésének előmozdítása érdekében lelkiismeretesen teljesítse tisztségéből eredő feladatát és tegyen meg mindent annak érdekében, hogy ne válhasson az enyészet martalékává az oly sok küzdelem árán felépített, világhírnévnek is örvendő, nagy múltú nemzeti kincsünk, az Alkaloida Vegyészeti Gyár.

Tisztelettel:

Dr. Fülöp Erik
polgármester

